

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 461/21
4.11.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Хаџића, председника већа, Маје Чогурић и Снежане Живковић, чланова већа, у парници тужиље малолетне АА из ..., ..., чији је законски заступник мајка ВВ из ..., ..., чији је пуномоћник Лидија Џеврња Виро Николић, адвокат из Београда, Булевар Михајла Пупина 161, против тужених ВВ из ..., са боравиштем у ..., ..., ... и ГГ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Савић адвокат из Београда, Приморска 20, ради утврђивања права становања, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1586/2020 од 14.4.2021. године, у седници већа одржаној дана 4.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 1586/2020 од 14.4.2021. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1586/2020 од 14.4.2021. године, ставом првим изреке утврђено је право становања тужиљи малолетној АА и њеној законској заступници мајци ББ на непокретности стану број ... у ..., општина ..., улица ..., површине 49 м², на катастарској парцели ..., КО ... уписане у лист непокретности ..., који је у власништву тужене ГГ све до пунолетства малолетне АА, а што је друготужена дужна да трпи и дозволи да се право становања на наведеном стану упише у јавним регистрима непокретности код РГЗ Службе за катастар непокретности Чукарица. Ставом другим изреке одбачен је инцидентни захтев за утврђење ништавости уговора о поклону закљученог између првотуженог и друготужене оверен под бројем ОПУ 723/19 од 27.5.2019. године, који за предмет има поклон непокретности стана број ... на адреси ..., Општина ..., ... број ..., површине 49 м², на

катастарској парцели ... КО ..., као недозвољен. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, одлука садржаних у ставу првом и трећем изреке, тужени су благовремено изјавили жалбу из свих разлога прописаних чланом 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11, са изменама и допунама) у вези члана 202. до 205. Породичног закона, Апелациони суд Београду је оценио да је жалба тужених неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена одлука морала укинути. Супротно жалбеним наводима тужених првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Према утврђеном чињеничном стању ББ и тужени ВВ су родитељи малолетне АА рођене ... године. Родитељи малолетног детета су становали у стану број ... у ..., у улици ..., површине 49 м² почев од 2008. године у ванбрачној заједници, а потом од 27.7.2013. године у брачној заједници. Малолетна АА је дете са посебним потребама због чега је мајци ББ продужено боловање ради неге малолетне тужиље до њене навршене пете године живота, 29.10.2019. године. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2 2113/2017 од 25.11.2020. године разведен је брак туженог ВВ и ББ закључен ..... у ..., а малолетно дете парничних странака АА поверена је мајци ББ која ће самостално вршити родитељско право. Ставом трећим изреке наведене пресуде уређен је начин одржавања личних односа малолетне АА са оцем ВВ. Тужени је 2017. године отишао на рад у ..., ..., с тим да му се малолетна АА и њена мајка ББ придруже након шест месеци, али до тога није дошло јер је тужени престао да се јавља и интересује за породицу. У време подношења тужбе ради утврђења права становања малолетне тужиље сувласници стана број ... у улици ..., површине 49 м² су били са по 1/2 идеалног дела тужени ВВ и ГГ. Наведени стан тужени су стекли на основу решења Другог општинског суда у Београду О бр. 2021/95 од 5.1.1996. године. Уговором о поклону закљученим између тужених ВВ у својству поклонодавца и ГГ у својству поклономпримца овереним пред Јавним бележником Слобданком Родић под бројем ОПУ 723/19 дана 27.5.2019. године ББ је поклатио својој сестри ГГ 1/2 идеалног дела предметног стана и она је постала власник наведене непокретности. Тужена станује у стану у ..., у улици ..., површине 59 м² са супругом, двоје деце и оцем који је власник тог стана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања применом одредби члана 6. став 1, 194. и 266. став 1. Породичног закона и одредби чланова 2. и 3. Конвенције о правима детета, првостепени суд је утврдио право становања малолетном детету,

руководећи се најбољим интересом малолетног детета, ради обезбеђења заштите и неге детета, које се огледа у праву на становање у стану оца детета, које малолетно дете препознаје као свој дом. Оцењено је да чињеница да је након подношења тужбе ради утврђења права становања малолетне АА, закључењем уговора о поколону између тужених брата и сестре дошло до промене власничке структуре на стану у Пожешкој 134, тако што је тужена ГГ постала искуљчиви власник стана, није релевантно за доношење другачије одлуке иако право хабитације према одредбама члана 194. Породичног закона не може применити на трећа лица. У конкретном случају утврђивање права становања на стану по оцени првостепеног суда не представља неправду према туженој ГГ имајући у виду да је од 1996. године када са братом стекла сусвојину на предметном стану до 2019. године, када је поднета тужба ради утврђења права становања малолетног детета, тужени нису другачије регулисали своје својинске односе на предметном стану. Првостепени суд је утврдио да малолетна тужилца и њена законска заступница не поседују непокретност у власништву и да доношење овакве одлуке не представља очигледну неправду имајући у виду да други родитељ, отац малолетне тужене не станује у предметном стану од када је засновао радни однос ван земље, а да се конституисањем права становања малолетне тужилце и њене законске заступнице друготужена не лишава права својине, већ се то право ограничава за одређени временски период.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и недвосмислено произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у смислу члана 8. Закона о парничном поступку. У образложењу одлуке првостепени суд је на јасан чин изнео садржину изведених доказа, а потом дао оцену истих. Наводима жалбе тужених чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

Одредбом члана 194. Породичног закона прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану (став 1.). Право становања траје до пунолетства детета (став 2.), немају право становања дете и родитељ ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља (став 3.). Право становања је лична службеност која је установљена у циљу егзистенцијалне заштите детета, ради збрињавања детета је у интересу родитеља који врши родитељско право. За остварење овог права потребно је да буду испуњени услови прописани цитираном одредбом члана 194. Породичног закона.

У конкретном случају заштита права малолетног детета на дом ограничава не само имовинско право родитеља који не врши родитељско право, већ и трећег лица тужене ГГ, тетке малолетне тужилце. У сукобу међусобно супротстављених права правилно је првостепени суд узимањем у обзир посебних околности конкретног случаја применом начела равнотеже зајамчених права дао примат праву малолетне тужилце на дом.

Одредба члана 58. став 1. Устава јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, док је одредбом става 3. истог члана регулисано да се законом може ограничити начин коришћења имовине. Одредбама

члана 194. Породичног закона управо је предвиђено ограничење начина коришћења стана од стране власника конституисањем права становања у корист других лица. Право становања као лична службеност састоји се у овлашћењу да се у сврху становања користи туђа стамбена зграда или стан као посебни део зграде. Право становања је као лична службеност недељиво, што значи да терет и цело послужно добро, односно целу ствар осим уколико је установљено на делу ствари која је реално подељена на више делова. Полазећи од наведеног, конституисање права службености у корист малолетне тужиље несумњиво представља мешање у право својине тужених као ранијих сувласника са по 1/2 идеалних делова стана стеченог наслеђивањем. Чињеница да је тужени ВВ, отац малолетног детета располагао уговором о поклону 1/2 идеалног дела стана у корист своје сестре тужене ГГ одмах по подношењу тужбе, како то правилно закључује првостепени суд учињено у циљу лишавања малолетног детета права на дом. Супротно жалбеним наводима у конкретном случају је мешање у имовину друготужене било у складу са начелом владавине права и законитости и туженој ГГ тим мешањем није наметнут прекомеран односно несразмерни терет. Ово посебно имајући у виду да од доношења решења о наслеђивању 1996. године којим су тужени постали сувласници предметне непокретности па све до 2019. године када је малолетна тужиља поднела тужбу ради утврђења права становања није мењана власничка структура предметног стана.

Неосновано се жалбом указује да конституисање права становања малолетне тужиље у спорном стану представља очигледну неправду за тужене, будући да је у првостепеном поступку правилно утврђено да тужиља и њена мајка немају право становања или својине на неком усељивом стану, због чега су и након развода брака првотуженог и законске заступнице малолетног детета оне наставиле да станују у стану, с тим да је након покретања поступка ради утврђења права становања малолетне тужиље, отац тужиље бестеретно располагао у корист своје сестре тужене ГГ. Поред наведеног лична службеност не представља ни прекомеран терет, будући да из утврђених чињеница произлази да тужена ГГ не станује у спорном стану, да са супругом двоје деце и оцем станује у другом стану на ... у улици ..., површине 59 м² са супругом, двоје деце и оцем и да је на тај начин стамбено обезбеђена, а да при томе никада као сувласник почев од стицања 1996. године није тражила физичку деобу или уређење начин коришћења спорног стана, нити је на други начин манифестовала своја својинска права на том стану. При томе је суд имао у виду да је малолетна тужиља дете са посебним потребама, које захтева посебну негу због чега је мајци ББ продужено боловање ради неге малолетне тужиље до њене навршене пете године живота 29.10.2019. године. Признавањем права малолетног детета на породични дом штити се најбољи интерес малолетног детета прокламован чланом 3. Конвенције о правима детета. Тужена није лишена свог права својине на спорном стану већ је само ограничено њено право на коришћење стана до пунолетства малолетног детета.

Правилна је одлука о трошковима садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде донета правилном применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку у вези одредбе члана 207. Породичног закона.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, Апелациони суд у Београду је ценио и остале наводе који су истакнути у жалби, али како не могу довести до другачије одлуке у овој

правној ствари, није их посебно образлагао сходно члану 396. став 1. Закона о парничном поступку.

Како жалбеним наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Апелациони суд у Београду је на основу члана 390. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлуку у ставу другом изреке Апелациони суд у Београду је донео имајући у виду да тужени нису успели у поступку по жалби и применом одредбе члана 165. у вези члана 153. Закона о парничном поступку захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбио као неоснован.

**Председник већа-судија
Зоран Хаџић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић